

χείου Κων)πόλεως περὶ τῆς σεβρικής Ἐκκλησίας», περιέ-
 γουσαν διαφοράς τινὰς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἂν καὶ
 τὸ παρὰ Μ. Γ. Γεδεών εἴνε αὐθεντικὸν καὶ τοῦτο, καθὼς
 καὶ τὴν αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Μιλόσχη πρὸς τὸν πα-
 τριάρχην Γρηγόριον Σ'. Μετὰ ταῦτα δ' κ. Α. Γ. Μοστράτος
 δίδωσι συνοπτικὴν περίληψιν ἐξ ἧς ἐπὶ βιβλίων, γερ-
 μανιστὶ γεγραμμένων καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν βυζαντινὴν
 ἱστορίαν, ἐκδοθέντων δὲ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη. Τέλος
 δ' κ. Β. Α. Μυστακίδης ὑποβάλλει μικρὸν ὑπόμνημα
 «Περὶ τῆς πνευματικῆς ἐν Καισαρείᾳ καταστάσεως ἐν ἀρ-
 χαῖς τοῦ ἸΘ' αἰῶνος» καὶ κοινοποιεῖ διπλωμά τι τῆς ἐν τῇ
 πόλει ταύτῃ σχολῆς, περιέργου τύπου. Ζητεῖ δὲ τὴν ἄδειαν
 νὰ δημοσιεύσῃ τοῦτο διὰ τοῦ «Νεολόγου» καὶ ἡ ἄδεια χορη-
 γεῖται. Σπουδαιότατη κατὰ τὰς συνεδρίας ταύτας συζήτησις
 ἦν: ἂν τὰ σήμερον ἐν Κων)πόλει παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις ἀ-
 γιᾶσματα δύνανται νὰ χειραγωγήσωσιν ἡμεῖς πρὸς ἀνεύρεσιν
 βυζαντινῶν ναῶν. Ὑπεβλήθησαν ἐγγράφως γνώμαι τῶν κκ.
 Ἰλ. Ἀλεξανδρίδου καὶ Γ. Μηλιοπούλου, προφορικῶς τῶν
 κκ. Mordtmann, Ταπεινοῦ, Βεγλερῆ καὶ Γεδεών. Ἡ συ-
 ζήτησις ἐξακολουθήσει ἐν ἑτέρᾳ συνεδρίᾳ ἐπὶ τῇ βίβλῳ ἐγγρά-
 φων γνωμῶν, ὧν περίληψιν ἐγκαιρῶς θέλομεν χορηγήσει.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ. — Θίασμα Παρισίων. — Θίασμα Βρυξελλῶν. —
 Χρονικά.

Ἐξακολουθοῦμεν τὸν περὶ Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ
 λόγον. Εἶπομεν ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει
 ὅτι ἡ διάσκησις τραγωδίας εἰς οὐδεμίαν ἐφοίτησε σχο-
 λὴν καὶ ὅτι ἦν αὐτοδίδακτος. Τοιαῦτα λοιπὸν
 οὕσα ἐμορφώθη διὰ τῆς ἀναγνώσεως, διὰ τῆς μελέ-
 τῆς καὶ μετριοφρονῶς τὸν νοῦν προσέχουσα εἰς τὰς
 γνώμας τῶν ἐπαίδωντων. Ὁ ἐκδότης τῶν ἐπιστολῶν
 αὐτῆς κ. Monval, οὗ ἐμνήσθημεν ἤδη, τὸ ἐξῆς ἀνα-
 γράφει διδακτικώτατον ἀνέκδοτον περὶ αὐτῆς.

Ἐνῶ ὅλη ἡ πλατεῖα τοῦ θεάτρου μανιωδῶς ἐκρό-
 τει τὰς χεῖρας ἐραστῆς τις τῆς σκηνῆς, μεμονωμέ-
 νος ἐν τινὶ γωνίᾳ θεωρεῖται, ἠρκεῖτο ἀπὸ καιροῦ εἰς
 καιρὸν νὰ λέγῃ σιγηλῶς: «Καλὸν τοῦτο! (Bon cela)»,
 τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ χρόνου ἐτήρει σιγὴν. Ἡ Ἀδριανὴ
 ἀντελήθησε τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης. Ὁ ἐραστὴς δὲ
 τοῦ θεάτρου ἦν τῶν ἐπισήμων, ἦν ὁ Dumarsais, δια-
 σσημότατος τότε, ὃν ὠνόμαζεν Φιλόσοφον. Ἡ Ἀδρια-
 νὴ παρεκάλεσεν αὐτὸν εἰς δειπνον καὶ κατὰ τὰ ἐπι-
 δόρπια ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις. Οὗτος δὲ
 εἶπεν:

«Ἐχει καλῶς, δεσποινίς, μάθετε, λοιπὸν, ἀφ' οὗ
 διατάσσετε τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποκρίτρια, κα-
 τ' ἡμῖν γνώμην, ἀπέδειξε μεζιχὰς ἀρετὰς τῶν ὑμετέρων,
 ἵνα δὲ ὑπερβῆτε πάσας τὰς προγενεστέρων ἡμῶν,
 λείπεται ὑμῖν νὰ δώτε τὴν ἀπαιτουμένην βαρύ-
 τητα εἰς τὰς λέξεις, ἀναλόγως τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκ-
 φραζομένων ἐννοιῶν καὶ ὡς προσήκει πρὸ παντὸς τῷ
 ὑμετέρῳ στόματι».

Ἄνευ δὲ τίνος δυσσεβείας ἀποδεξαμένη τὰς πα-

ρατηρήσεις τοῦ σοφοῦ ἢ ἐπίσημος ὑποκρίτρια ἀνε-
 φώνησεν:

«Ἄ! κύριε, μεγίστην θὰ ὄφειλον ὑμῖν χάριν
 εἰν συγκαταβαίνειτε νὰ με καταστήσετε ἱκανὴν νὰ
 διορθώσω τὴν ἑλλειψίν μου ταύτην. Τίς δ' ὑμῶν
 κρείττων ὅπως μοὶ παράσχη τὴν μεγάλην ταύτην
 ὑπηρεσίαν;»

Ἡ Ἀδριανὴ, λοιπὸν, ἐφήμευεν ὅπερ ὁ Σαίξπηρο
 διὰ τοῦ Ἀμλέτου συμβουλεύει τοῖς ὑποκριταῖς διὰ τῶν-
 δε: «ἂν μεθ' ὑπερβολῆς ἢ ἐλλειψῶς παραστήσῃς ταῦ-
 τα, θὰ προκαλέσῃς μὲν τὸν γέλωτα τῶν
 ἀμαθῶν, θὰ δυσσεβεστῆσῃς ὅμως τοὺς
 εἰδήμονας: ἡ δὲ κρίσις ἐνὸς τοιοῦτου
 πρέπει νὰ ἔχη διὰ σὲ πλειότερον κῦρος
 ἢ ὁλόκληρον θέατρον κοινῶν θεατῶν.

Ὡ! εἶδον ὑποκρίτας παριστάνοντας, καὶ ἐκθύ-
 μως μάλιστ' ὑπ' ἄλλων ἐπαινουμένους
 οἵτινες, θεέ, συγχώρησόν μοι! οὔτε προφορὰν, οὔτε
 βᾶδισμα χριστιανῶν, οὔτε εἰδωλολατρῶν, οὔδὲ ἀν-
 θρώπων εἶχον, καὶ οἵτινες μετὰ τόσου κόμπου ἐδά-
 ριζον καὶ ὠροῦντο, ὥστε ἐνόμισα ὅτι βαναυσουργός
 τις τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς φύσεως ἀποπειραθεὶς νὰ
 κατασκευάσῃ ἀνθρώπους, κατεσκεύασεν αὐτοὺς ἀτε-
 λῶς, τόσον ἀισχρῶς ἐμμοῦντο τὴν ἀνθρωπότητα».

Ἡ Ἀδριανὴ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὰς γνώμας τῶν ἐ-
 παίδωντων καὶ κατώρθωσεν οὐδεμίαν τῶν κακιῶν, ἐξ ὧν
 ἀναγράφονται ἐν τῷ κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ.
 Δαμιράλη χωρίῳ τούτῳ τοῦ Ἀμλέτου, νὰ ἔχη. Αὕτη
 πᾶσαν τὴν μέχρις αὐτῆς κρατούσαν ὑπερβολὴν ἀπε-
 τέλατο, διαπρόξασα ἀληθῆ ἐπανάστασιν ἐν τῷ Γαλ-
 λικῷ θεάτρῳ. Ἡ ἐπανάστασις δ' αὕτη κυρίως ἐστίν,
 ὅτι ἡ Λεκουβρέρ ὠμίλει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ὠμίλου

πάντες οἱ ἄνθρωποι, ὠμίλει τὴν τραγωδίαν
 κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δουμά, οὐδαμῶς ἀπήγγελλεν
 αὐτὴν κατὰ τὴν τότε κρατούσαν συνήθειαν, κατὰ
 δὲ τὴν φράσιν τοῦ Janin, ἐποιήσατο λόγον ἀπλοῦν ὡς
 τὸ Καλημέρα (Bonjour). Μὴ ἀφισταμένη δὲ τοῦ
 φησικοῦ (naturel), ἀπέφευγε τὴν ἀπλὴν ἀπομίμησιν
 τῆς φύσεως (nature). «Ἐγένετο, ὡς λέγει ὁ Sarcsey,

φυσικὴ χωρὶς νὰ ἦ, ὡς λέγομεν σήμερον, φῦσις
 (nature)». Ἄλλος δὲ νεώτερος κριτικὸς λέγει: Mlle
 Adrienne Lecouvreur προσεπάθει νὰ ἦ φυσικὴ χωρὶς
 νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀπλοῦν (simple = κατὰ τὴν σημερινὴν
 κριτικὴν γλῶσσαν nature). Αὕτη ἀπέφευγε μὲν τὴν
 ἐμφανσιν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπελείπετο τοῦ ἠρωικοῦ με-
 γαλείου. Ἦν ἀφελής, εἰν θέλητε, διότι ἡ φύσις ἔχει

τὴν ἀφελῆ, ὅπερ πλησιάζει τὴν ἀπλότητα, ἀλλ'
 οὐχ ὡς ὁ Baron. Κατὰ βάθος ἡ ὑπόκρισις αὐτῆς ἦν
 φυσικὴ: ἀπερρίπτεν αὕτη πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ θεω-
 ρηθῆ ὡς ὑπερβαδία, ἐκκεκμημένον, ἐπιτετηδευμένον,
 ἀλλὰ καὶ οὐδαμῶς ἀπέκρουε στολισμούς τινὰς, δυνα-
 μένους νὰ καταστήσωσι τὴν ὑπόκρισιν λαμπροτέραν,
 μεγαλοπρεπεστέραν. Συνελόντι εἰπεῖν, παραβάλλω
 τὴν φιλοκαλίαν τῆς ἀπαγγελίας πρὸς τὸν καλλωπισμὸν
 τῶν κυριῶν, διότι ὡς αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποπί-
 πτωσιν οὔτε εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῶν μὲν, καθ' ἣν

καλύπτουσι τὸ πρόσωπον διὰ μίγματος πλαστῶν
 χρωμάτων, οὔτε εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν δέ, αἵτινες
 περιφρονοῦσι πᾶν ξένον τῆ φύσει, ἀλλὰ νὰ μὴ ὧνται
 ἐκείνας, αἵτινες ἀναδεικνύουσι μετὰ σωφροσύνης τὴν
 φυσικὴν αὐτῶν ὠραιότητα, οὕτω καὶ ἡ ἀπαγγελία

πρέπει νὰ ἦ σώφρων. Τῶντι, τὸ μὲν ἀπλοῦν (ἀνάγν. ἢ φύσις) ἐστὶν ἀναγκαῖον κατὰ τοσοῦτον καθ' ὅσον ἀπαιτεῖται πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ οἰδημάτος τῶν στίχων, τὸ δὲ φυσικὸν (naturel) ἐστὶν ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη».

Ἴδου λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἀποδέχεται ὡς ἀσφαλὲς τὸ ρῆμα τῶν ἡμετέρων προγόνων: πᾶν μέτρον ἄριστον, ὅπερ ἀείποτε ἐν νῶ εἶχον καὶ τούτῳ στοιχοῦντες μεγάλοι τε καὶ ἐνδοξοὶ καὶ ὑπεύροχοι ἄλλων ἀρχαίων τε καὶ νέων ἐγένοντο. Καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸ μέτρον κρατήτω, πᾶσα δὲ ὑπερβασία ἀποκρούεσθω ἐντέλλεται ἡ κριτικὴ, διδάσκει δὲ ἡ ἱστορία τοῦ θεάτρου, φανεροῦσα ἀστέρας λάμπαντες μάλιστα ἐπὶ τῇ ἀρετῇ ταύτῃ, οἷα ἐγένετο ἡ Λεκουβρέρ, οἷα ἡ μεγάλη καὶ ὑπὸ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐμπνευσμένη Ραχίλ. Ἴδου ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑποκρίσει ἀρετὴ αὐτῆ, μεγίστη παθῶν, κατέστησε τὴν Λεκουβρέρ πόσῳ διάσημον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῆς, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅσῳ νῦν ἐστὶν ἡ Σάρρα Bernhardt.

Ἡ Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ ἦν τῶν σπανίων ἐκείνων ὑποκριτῶν κατὰ τὸν Janin, αἵτινες καταλείπουσι ψυχὴν τε καὶ σῶμα εἰς τὴν στιγμαίαν ἐμπνευσιν. Οὐδὲν τὸ ἀσφαλές· ὅτε ἐν τῇ ἀδύσῳ, ὅτε ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐξαιρετοὶ σήμερον, ὑποδεδέστεροι τοῦ καιοῦ τῇ ἐπαύριον. Ἡ καρδία αὐτῶν βαίνει πλέον τῆς κεφαλῆς· ἡ μεγαλοψυχία αὐτῶν σπεύδει ταχύτερον τοῦ πνεύματος· ἀληθεῖς καὶ ψευδῆ ἔτι λέγουσαι, συγκινημένα καὶ συγκινητικαί, κἄν ἔτι τὰ δάκρυα λείπουσιν.

Ἡ Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Sarcy, ὅλα τὰ ἐξοχα πνεύματα τοῦ αἰῶνος αὐτῆς, πρῶτον δὲ πάντων τὸν Βολταίρον—οὐδέποτε ἐννοεῖται τὸν Μολιέρου, τὸν πρὸ ἡμῶν αἰῶνος περίπου θανόντα, — ὅστις, ὡς εἶπομεν ἥδη, ἔγραψε περὶ αὐτῆς πανηγυρικὸν ἐν στίχοις τοσοῦτον συγκινητικὸν καὶ θλιβερόν. Οἱ ἐπισημότεροι ἄρχοντες καὶ αἱ μεγαλειότεραι κυρίαί τῆς Αὐλῆς ἐτίμων αὐτὴν καὶ τῇ ψιλίᾳ αὐτῶν περιέβαλλον. Τέλος εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου, τὴν φοβερὰν πλατεῖαν τῆς Γαλλικῆς-κωμῆδος, ἣν ἐξετρέλλαине.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ Λεκουβρέρ ἔπαιξε τραγωδίαν τε καὶ κωμῆδιαν, ἣν τραγῳδός τε ἅμα καὶ κωμῳδός (comédienne). Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο οὐδαμῶς ἐστὶ μοναδικόν. Ἡ Favart ἔπαιζεν λαμπρῶς καὶ τὰ δύο ἐξ ἴσου εἶδη τῆς δραματικῆς ποιήσεως ἡ δὲ «χαριστάτα τῶν τοῦ σύμπαντος ὑποκριτῶν» δεσποινίς Bartet, τῆς Γαλλικῆς-κωμῆδος, αὐτὴ αὐτὴ ἦτις ὑποδύεται τὴν Ἀδριανὴν Λεκουβρέρ, παίζει ἐπίσης τραγωδίαν τε καὶ κωμῆδιαν. Ἄλλ' αἱ ἀπόπειραι πάντοτε εἰσὶν ἐπικίνδυνοι, οἰανδήποτε κἄν ἔχη εὐστροφίαν ἢ ὑποκρίτρια, συμφέρει αὐτῇ νὰ περιοριζήτε ἐκεῖ ἐνθα ἀρμόζει τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἢ κατασκευὴ καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς. Περὶ τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ βέβαιόν ἐστὶν, ὅτι ἐπετύγχανε μᾶλλον ἐν τῇ τραγωδίᾳ. Ὁ Monval παρατηρεῖ: «ἐπὶ τῶν δύο καὶ εἰκοσι διαπλάσεων, αἵτινες διεκρίθησαν κατὰ τὸ λῆαν σύντομον στάδιον αὐτῆς, ἔνδεκα, αἱ ἡμίσεις, ἦσαν πρόσωπα (rôles) κωμῆδος, ἀλλ' οὐδὲν συνεβάλλοντο τῇ φήμῃ τῆς καλλιτέχνιδος, δύναται δὲ τις νὰ προσθήσῃ,

ὅτι οὐδὲν αὐτὴ ὀφείλει τοῖς συγγραφεῦσι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Τῷ γηραιῷ Κορνελίῳ καὶ τῷ τρυφερῷ Ρακίνα μόνους ὀφείλει πολλά. Διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν ἐγκεκαραγμένων ἐν τῇ μνήμῃ πάντων χαρακτηριστικῶν κατέκτησεν ἐν ὀλιγωτέροις τῶν τριωνκαίδεκα ἐτῶν φήμην, ἐπιζῶσαν ἔτι καὶ σήμερον».

Οἱ ἡμέτεροι ὑποκρίται καὶ ἰδίαι αἱ ἡμέτεραι ὑποκρίτρια πολλά δύναται νὰ διδαχθῶσιν ἐκ τοῦ βίου ὑποκριτῶν, οἷαι ἐγένοντο ἡ Λεκουβρέρ καὶ ἡ Ραχίλ. Ὁ δὲ διεξελθὼν τὰς ἀτάκτως ἐρρομένους ταύτας δημειώσεις ἡμῶν πείθεται, νομίζομεν, περὶ τοῦ ἀσφαλούς τοῦ λόγου ἡμῶν, ὃν ἄλλως κυροῖ καὶ ὁ Sarcy, τὴν αὐτὴν ἀποτείνας συμβουλὴν ταῖς νεαραῖς ὑποκρίτριάς τῶν γαλλικῶν θεάτρων.

Ὡς ἥδη ἐλέχθη ἡ Ἀδριανὴ θαυμαστὴν καὶ φίλον αὐτῆς εἶχε τὸν Βολταίρον, τὸ ἐξοχον τοῦτο πνεῦμα, ὅπερ τὰ πάντα ἠθέλε νὰ γνωρίζῃ. Ἠγάπα ὅμως ἐμμανῶς τὸν κόμητα τοῦ Saxe, τέκνον τοῦ ἔρωτος, ὄραλον ὡς ἔρωτος, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ γενναῖον ὡς ὁ θεὸς Ἄρης.

«Ἐν τῷ διπλῷ τούτῳ ἄλφ (auréole), λέγει περὶ τῆς Λεκουβρέρ ὁ Janin ἐν τῷ ἑξακοσιοσελίδῳ περίπου εἰς τέταρτον τόμῳ αὐτοῦ περὶ τῆς Ραχίλ, τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ἥρωος, μεγάλων ἀμφοτέρων, ἡ Ἀδριανὴ ἠδυνήθη νὰ βαδίσῃ ἐφ' ἱκανόν καὶ νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πολὺ τὴν γοητείαν αὐτῆς». Ἠγάπησεν εἰλικρινῶς, τῷ ἀδολωτέρῳ καὶ τιμιωτέρῳ ἔρωτι τὸν κόμητα τῆς Σαξωνίας καὶ εἰς τοσοῦτον, ὥστε ἐπώλησε τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς πάντας, ὅπως ὄσση τὸν ἀτρόμητον μαχητὴν τοῦ Fontenoy, τὸν στρατάρχην τῆς Σαξωνίας, τὸν νικητὴν εἰκοσι μαχῶν. Περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται ὅτι, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἡ κόμισσα Aurore de Koenig-mark, ἠθέλησε νὰ νυμφεύσῃ αὐτὸν μετὰ τῆς πλουσίας διαδόχου τοῦ κόμητος Loben, ὁ κόμης τῆς Σαξωνίας ἠρνεῖτο, συγκατένευσε δὲ ὅτε εἶπον αὐτῷ ὅτι ἡ μνηστὴ αὐτοῦ ὠνομάζετο Νίκη (Victoire).

Τοιαύτη ἥρωϊς περιβαλλομένη ὑπὸ τοσοῦτων ἀναμνήσεων, κόσμος τῆς κοινωνίας καὶ κόσμος τοῦ θεάτρου τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, οἷα ἡ Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ καὶ τοιοῦτος ἥρωϊς, ὅλος ὁ κόμης τῆς Σαξωνίας, οὐκ ἦν δυνατόν νὰ μὴ ἐμπνεύσῃ τοὺς δραματοποιούς, ἐφ' ᾧ καὶ, πολὺ πρὸ τῆς διαπλάσεως τῆς Ραχίλ, πολλὰκις ἀνεβιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ τε κόμης τῆς Σαξωνίας καὶ ἡ ἀξία τῆς δόξης δι' ἧς κατέστησεν αὐτὴν ὁ Βολταίρος ἥρωϊς. Ἀλλὰ πάντα τὰ δράματα ἐν οἷς πρωτηγωνίστουν αἱ δύο ἐπισημότητες αὗται τοῦ παρελθόντος αἰῶνος παρεδόθησαν εἰς τὴν λήθην, ὅτε ὁ δεξιὸς κάλαμος τοῦ Scribe, ἐντυχόντος τὴν Ραχίλ, συνέταξε καὶ αὐτὸς τῇ βοήθειᾳ τοῦ νεαροῦ καὶ εὐφροῦς Legouvé τὸ ἐλεγεῖον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀδριανὴν Λεκουβρέρ, ὅπερ ἀθάνατον κατέστη, βαδίσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἀδριανῆς πρὸς τὸν κόμητα τῆς Σαξωνίας. Ἀλλὰ περὶ τοῦ δράματος τούτου καὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου ὑπὸ τῆς Ραχίλ μὲν τῷ 1849 ὑπὸ τοῦ Bartet δὲ τὸ 1888 θὰ ὀμιλήσωμεν τῇ ἐπομένῃ κυριακῇ, ἠναγκασμένοι νῦν νὰ εἰπωμέν τινα περὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν θεάτρων.

Ἐν τοῖς *Bouffes Parisiens*, ἐν Παρισίοις, ἐν αὐτῷ

τούτω τῷ θεάτρῳ ἐν ᾧ κατὰ συνέχειαν ὑπερξεκακοσιάκις ἐπανεληφθῆναι τὸ μελοδραμάτιον *Miss Hélyett* τῶν Maxime Boucheron καὶ Audran, ἐδιδάχθη ἄρτι νέον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἐποιοιοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ μελοποιοῦ, διαδεξάμενον τὴν *Miss Hélyett*, ἐπιγραφόμενον δὲ *Sainte Freya*. Τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τοῦ νέου τριπράκτου μελοδραματίου τοῦ Audran ἐστὶ νεάνις, Freya ὀνομαζομένη, ἥτις ὠνειροπόλει νὰ γένηται ἁγία, μεγάλη ἁγία, νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς ὁδὸν τινα, ν' ἀναγράφηται ἐν τοῖς ἡμερολογίοις καὶ αἰωνίως νὰ ψάλλωνται ὕμνοι πρὸς αὐτήν. Ἡ Freya δὲ ἐστὶν ἡ πρότερον Miss Hélyett. Ἡ *Sainte Freya*, εὐνοϊκῶς ἐκρίθη, ἔτυχε δὲ λίαν εὐαρέστου ἐπιτυχίας κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Sargey. Ἀλλὰ τὴν μεγίστην ἐπιτυχίαν ἔσχε ἡ Biana Duhamel, ἡ διαπλάσασα καὶ τὴν Miss Hélyett, ἐπὶ χάριτι διαπρέψασα. Ἰδωμεν ἐὰν ἡ νεαρά κόρη τοῦ Audran ἔσται εὐτυχῆς ὡς ἡ προσδωτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ καὶ θὰ ζήσῃ μαθουσαλλίους καὶ αὐτὴ ἐσπέρας. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡ χαριεσσα Biana Duhamel θὰ προσελκύῃ τὸν κόσμον. . . τὸν θέλοντα νὰ διασκεδάσῃ.

Ἐν τοῖς *Nouveautés* τῆς αὐτῆς πόλεως ἐδόθη νέον κωμειδύλλιον, ἐπιγραφόμενον *Champanol malgré lui* ὑπὸ τοῦ Feydeau καὶ Desvallières. Τὸ κωμειδύλλιον τοῦτο κρίνεται ὡς τῶν ἀρίστων, προεκάλεσε δὲ γέλωτα μέχρι δακρύων.

* * *

Ὁ ἐξοχος τραγῳδὸς Mounet Sully περιοδεύει καὶ αὐτὸς ὡς ἡ συνάδελφος αὐτοῦ διάσημος τραγῳδὸς Sarras Bernhardt. Κατ' αὐτὰς ἦν ἐν Βρυξέλλαις, ὅπου τελευταῖον ἐδίδαξεν ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Galeries-Saint-Hubert τὸν Οἰδίποδα τῦραννον (Œdipe-Roi) τοῦ Σοφοκλέους, τὴν κυριωτάτην καὶ θαυμασίαν διάπλασιν αὐτοῦ. Εἰ καὶ δὲ τὸ κοινὸν τῆς βελγικῆς πρωτεύουσῃς ἐθαύμασε πρότερον τὸν ἐπιφανῆ τραγῳδὸν ἐν τοῖς θεάτροις τῆς αὐτῆς πόλεως Mounet (ἐν ᾧ καὶ ἡ Sarras Bernhardt ἐδίδαξεν ὡς ἀνεγράψαμεν ἐν προτέρῳ Ἐπιθεωρήσει) καὶ ἐν τῇ Alhambra, οὐχ ἥττον ἐσπευθεν ἀθρόον νὰ καταπλημμυρῆσῃ τὸ θεάτρον καὶ ἀποθανάσῃ τὸν ἔρμηνέα τοῦ Σοφοκλείου ἔργου. Ἡ συνοχὴ δὲ τοῦ πλήθους ἦν τοσαύτη, ὥστε σχεδὸν κατὰ τὴν διδασκαλίαν (πρῶγμα, ὕπερ καλὸν ἦθελεν εἶσθαι νὰ κρατήσῃ, διότι πολλακίς σκηναὶ ὠραιόταται καὶ μογύλογοι λεπτεπίλεπτοι καταστρέφονται ἔνεκα τῶν χειροκροτήσεων) δὲν ἐχειροκροτήσεν αὐτόν, διότι οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀπολέσῃ τοῦ ἁρμονικοῦ καὶ ἰσχυροῦ αὐτοῦ λόγου καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ὑποκρίσεως, ἀλλ' ἐπεφυλάξατο ἵνα προσκαλέσῃ αὐτὸν ἐπανειλημμυρῶς διὰ χειροκροτήσεων ἐνθουσιωδῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑψηλῆς τραγῳδίας, τοσοῦτον ἐξόχως ἀναβιωσάσης. Οὐ μόνον τὸ ἔσχατον ἔργον τοῦτο τοῦ Σοφοκλέους, ὅπερ ἐν μεταφράσει διδάσκεται, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἔτι ἐν πρωτοτύπῳ τῶν ἀρχαίων δραμάτων διδάσκονται ἐν Εὐρώπῃ ἐν ἀκρατίτῳ ἐνθουσιασμῷ, παρ' ἡμῖν ὅμως τοῖς Ἕλλησι τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων θεωροῦνται ἀπλοῦστατα σχολαστικά, ἀπραχαιωμένα, ἀνήκοντα μόνους τοῖς δασκάλου διὰ τὸ αὐτῶν· διὰ τὸ αὐτοῦ, διότι δὲν τὰ ἐννοοῦμεν, διότι ἀπολειπόμεθα πολὺ ἐν τῷ καλῶς νοουμένῳ πολιτισμῷ τῶν εὐρωπαίων, τὸν ἐκ-

πηγάσαντα ἐκ τοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καυχόμενοι δὲ ἐπὶ πολυτιμῷ ἀμαθίαν ὀφλισκάνομεν καὶ αὐθαδῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἡ Γαλλικῆ-Κωμῳδία ἐπαναλαμβάνει κατ' αὐτὰς τὰ ἐξῆς: *Francillon*, *Froufrou* καὶ *Gendre de Mr Poirier*. Ἐν δὲ τῷ Ὡδεῖω ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης πέμπτῃ ἡρξάντο αἱ ἡμερίδες μετὰ τῶν διαλέξεων. Πρῶτη διὰ λέξις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Gustave Larroumet μετὰ διδασκαλίας τοῦ *Marriage forcé* καὶ τοῦ *Elourdi*. Πόσον ὠφέλιμον θὰ ἦτο ἂν τὸ σύστημα τῶν διαλέξεων πρὸ τῆς παραστάσεως εἰσῆγγο καὶ παρ' ἡμῖν πρακτικῶς περὶ τῆς διδασκαλίας κλασικῶν ἔργων, ἔστω καὶ ἐὰν ἐν μόνον διδάσκῃται κατ' ἔτος.

— Ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελοδράματι (Opéra Comique) συνέβη τὸ ἐξῆς ἀστῆρον. Οἱ χοροὶ τῆς *Cavalleria rusticana* δὲν ἔψαλλον. Τοῦτο ἐγένετο, διότι οἱ τοῦ χοροῦ ἄνδρες, ἀπήνθησαν τῷ διευθυντῇ αἰτησὶν αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας, οὗτος δὲ ἀπήντησεν αὐτοῖς ὅτι ἐντὸς τῆς περιόδου δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ τοιαύτη αἴτησις, ἢν οὐδόλος μάλιστα ἐπιτρέπουσιν αἱ εἰσπραξῆς τοῦ θεάτρον, ἀξαναομένου τῶν δαπανῶν κατὰ 40,000 φρ. Μολοντί δὲ ὁ διευθυντὴς ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ ὑπὸ σημεῖωσιν τὴν αἰτησὶν αὐτῶν καὶ νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, οἱ χορικοί προσέβησαν εἰς τὴν ἀπεργίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς *Cavalleria rusticana*. Καθ' ἣν ὥραν ἔμελλε νὰ γένηται ἔναρξις τοῦ κωμικοῦ τούτου μελοδράματος, οἱ χορικοί ἤγγειλαν τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν ὅτι ποτὸς δὲν θὰ ψάλωσι. Τῶντι, τῆς αὐλαίας ἀρθείσης, οὗτοι σιγῶσι, οἱ δὲ θεαταὶ κραυγάζουσι « Les chœurs ! Les chœurs ! » ἀλλ' οἱ χοροὶ δὲν ἀνοίγουσι τὸ στόμα. Τότε προσεκλήθη ἡ ἀστynomία, ἥτις συνήθροιστε τοὺς ἀπεργήσαντας καὶ συνέταξε τὸ ἀπαιτούμενον πρακτικόν. Τὴν ἐπισύσαν μετελλάχθη τὸ πρόγραμμα καὶ ἐπαίχθη ἔργον μὴ ἀπαιτοῦν τὸν χορόν. Ἐλήφθησαν ἦδη πάντα τὰ μέτρα ὅπως ἀναπληρωθῶσιν οἱ ἀπεργήσαντες. Ἐκάστος τῶν ἀποτελούντων τὸν χορόν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες τοῦ Κωμικοῦ-Μελοδράματος λαμβάνει 100 φρ. κατὰ μῆνα, ἦτοι 1200 φρ. κατ' ἔτος, διότι λαμβάνει τὴν μισθοδοσίαν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς. Ἐπὶ πλέον λαμβάνει ἐπὶ φρ. δι' ἐκάστην ἡμερίδα.

— Ἡ Sarras Bernhardt ἀπῆλθεν ἐκ γῆς Βιέννης, ἀνέστη δ' ἐν αὐτῇ, ἡ ἰταλίς, ἡ πρὸς αὐτὴν παραβαλλομένη, Duse. ἥτις θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων. Ταύτης διδασκούσης τὸ θεάτρον εἶνε πλήρες, διότι τρελλαίνονται ἡ βιενναῖοι δι' αὐτήν.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρον *Parc* ἐν Βρυξέλλαις συνεβλήθη τῷ Coquelin περὶ μιᾶς παραστάσεως. Αὕτη προῦκειτο νὰ γείνη τῇ 30 ὁκτωβρίου, διδασκομένων τῶν *Gandre de Mr Poirier* καὶ *Gringoire*.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Παριτίοις ὁ μελοποιὸς τοῦ *Petit Faust*, τῆς *Geneviève de Brabant*, τοῦ *Chilperic*, τοῦ *Œil crevé*, τῆς *Mam' zelle Nitouche* καὶ ἄλλων. Τὸ μέλος αὐτοῦ ἐλαφρὸν μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔστερεῖτο χάριτος καὶ πρωτοτυπίας.

— Ἐν Βερολίνῳ θριαμβεῖται μικρὰ ἐν νεαῖς κορασίς, παίζουσα κλειδοκόμβalon, ὀνόματι δὲ Frieda Simouson. Μεθῆτρια τοῦ Institut Klindworth, ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν

μουσικῶν αὐτῆς σπουδῶν κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, νῦν δὲ παίζει ἐκ τῆς κλαστικῆς συλλογῆς δυσχερέστατα τεμάχια μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαιρείας καὶ ἀκριβείας, ὥστε ἐκπλήσσει τοὺς ἀκροουμένους αὐτῆς.

— Ὁ Κάρολος Counod, ὅστις κατοικεῖ νῦν μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ τὴν villa Trianon, συνέθετο χορωδίαν ἐπιγραφομένην: *Notre-Dame de la Mer*. Ἡ χορωδία ψαλλῆσεται ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν Ὀρφεονικῶν, ᾧ τινι ἀφιεροῦται ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς μελοποιῦ τοῦ *Faust* καὶ τῆς γλυκείας *Mireille*.

— Νόστιμον ἐπεισόδιον συνέβη ἐν Παρισίοις. Ὑποκρίτρια παίζουσα κωμειδύλλιον (*vaudeville*) καὶ κωμωδίαν ἐνδιὰφόροις παρισινοῖς θεάτροις εἰτήγαγε τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν, εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Ραχίνα — περιέργον, τὸ Λύκειον τοῦτο ἐν ᾧ ἐγένετο τὸ ἐπεισόδιον φέρει τὸ ὄνομα ἐξόχου τοῦ θεάτρου ἀνδρός, τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἄ τ α λ ί α ς καὶ τῆς Φαίδρας, τῆς πάτας τὰς μεγάλας καλλιτέχνιδας δασασάσης. ὄλον τὴν Λεκουβρέρ, τὴν Ραχίλ, τὴν Σάρραν. — Πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ μαθητρία ἐνεχείρισε τῇ μητρὶ αὐτῆς τὸν ἔλεγχον αὐτῆς καὶ ἐδήλωσεν ἅμα αὐτῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπογράψῃ αὐτὸν τῷ ὀνόματι αὐτῆς τοῦ θεάτρου, διότι ἡ διευθύντρια τοῦ Λυκείου εἶπεν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστον εἰς τὰς ἄλλας μαθητριάς τοῦ παρθενιαγωγείου. Τοῦτο προκάλυπτον ἰκανὸν πάταγον. ἀννήθη εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀνεγράφη δὲ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων μετὰ σχολίων. Ἡ διαγωγή τῆς διευθύντριας κατεκρίθη, ἡ δὲ ὑποκρίτρια, ὀνομαζομένη *Mme Jeanne May*, ἔτυχεν ἐνδείξεων συμπαιθεῶν καὶ καλῆς ρ ε κ λ ά μ α ς.

— Τὸ δραματικὸν θεάτρον τῆς Στοχολμῆς ἐώρτασε κατ' αὐτὰς διὰ πανηγυρικῆς παραστάσεως τὴν πεντητηνταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ. Ἐκδομῆθη τῷ 1842 παρ' ἀνδρός καταλιπόντος ζωηρὰν ἀνάμνησιν, τοῦ *Aubers Lindeberg*, ὅστις κατεδικάσθη ποτὲ διὰ τινὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα εἰς θανατικὴν ποινὴν καὶ δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ, ἔτυχε δὲ χάριτος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ἐπίσης τὰ πλεῖστα τῶν διδασκομένων ἔργων εἰσὶ γαλλικά, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας τῆς Γαλλίας ἀπένειμε τῷ διευθυντῇ αὐτοῦ *Fredrikson* τὸ παράσημον τοῦ ἄξιωματικοῦ τῆς δημοσίας παιδείας (officier de l'instruction publique).

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου τὴν προσοχὴν ἐξακολουθεῖ ἐπισπόμενον τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα, ὅπερ ἀνακινηθὲν ἐν Γερμανίᾳ διὰ τοῦ περὶ διετούς θητείας νομοσχεδίου μεταβάλλει τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης καὶ δίδωσιν αὐτῇ χροιάν παραπλησίαν πρὸς τὴν τοῦ 1888, ὅτε ὁ νῦν τὰς διατριβάς ἐν Φάρζιν ποιούμενος δούξ τοῦ Λαουεμβούργου ξυνεκύκα τὴν Δύσιν σύμπασαν διὰ τοῦ ἐν τῇ Λευκῇ αἰθούσῃ λόγου αὐτοῦ

τῆς 6 φεβρουαρίου καὶ προὐκάθει τὰς μεγάλας στρατιωτικὰς παρασκευάς, τὰς ἐπιβαλοῦσας φοβεράς δαπάνας, ὑφ' ἧς στέναι σήμερον τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόδιον. Ἡ ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῶν Χοχεντσόλερν στρατιωτικὴ μεταρρυθμισίς δὲν ἰδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαράθροτος παρὰ τῶν λοιπῶν μεγάλων δυνάμεων, δικαίως δ' ἐλέχθη ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ὅτι ἀμεσὸς συνέπεια τῶν ἀποφάσεων τῶν συμβούλων τοῦ γερμανοῦ μονάρχου ἔσται ἡ θέσπισις παραπλησίων μέτρων ἐν τε Ρωσίᾳ ἢ Γαλλίᾳ. Τῇ ἀληθείᾳ τὰ γεγονότα ἐσπευσαν εἰς ἐπικύρωσιν τῆς γνώμης ταύτης, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀναγραφομένων ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἐφημερίδι πληροφωρίων. Ἐνθεν μὲν οἱ ἐν Γαλλίᾳ πᾶσαν καταβάλλουσι μέρηναν ὅπως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, ἀσχολούμενον νῦν περὶ τὴν εἰσαγωγὴν διαφόρων μεταρρυθμίσεων εἰς τὸν στρατὸν, ὑπαχθῆ καὶ ὁ οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀποικιακὸς στρατὸς καὶ αὐξηθῶσιν οὕτω καθ' ἰκανὰς χιλιάδας αἱ κατὰ ξηρὰν δυνάμεις τῆς Δημοκρατίας· ἐὰν μὴ τοῦτο πραγματοποιῆ, ἀνάγκη ἀναπόδορατος ἐπιδιάλλεται κατὰ τοὺς γάλλους στρατιωτικούς, ὁ καταρτισμὸς νέου στρατιωτικοῦ σώματος, δυναμένου νὰ παράσῃ τῇ πατρίδι τὴν δέουσαν ἐν κρίσειμῳ καὶ εὐθέτῳ ὥρᾳ ὑπηρεσίαν, οἷαν δύναται νὰ χορηγήσῃ ὁ ἀποικιακὸς στρατὸς. Ἐν δὲ Ρωσίᾳ σύμπας σχεδὸν ὁ κόσμος ἀνομολογεῖ τὴν ἀνάγκην παραπλησίων πρὸς τὰς τῶν Γερμανῶν θυσίας, ὡς τοῦτο τρανώτατα ἐξάγεται ἐκ τῶν κρατούντων φρονημάτων ἐν Πετρούπολει, ὅπου μετὰ βλέμματος ἐταστικοῦ παρακαλουθοῦνται αἱ ἐν Βερολίνῳ ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ γινόμεναι ἐνέργειαι καὶ ὅπου γενικὴ διατυποῦται εὐχὴ ὅπως σὺν τῇ Ρωσίᾳ καὶ αὐτῇ ἡ Γαλλία ἀπομιμηθῆ τὴν Γερμανίαν, ἅμα τοῦ κοινοβουλίου αὐτῆς ἐπιψηφίσαντος τὸ περὶ διετούς θητείας νομοσχέδιον.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ὑπολείπονται τὴν δραστηριότητα τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ὡς τεκμηριουῦται ἐκ τῆς ἐπισπεύσεως τῶν ἐργασιῶν ἐν τοῖς βασιλικαῖς νεωροῖς, ἐξ ὧν καθεικνύσθησαν τρία νέα μεγάλα θωρηκτά, καὶ ἐκ τῶν λόγων ἰδίᾳ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ λόρδου δημάρχου, τῶν στραφέντων περὶ τὴν ἀνάγκην ἐνισχύσεως τῆς ἐφεδρείας καὶ καταρτισμοῦ ἰσχυρὰς ἀμυντικῆς δυνάμεως πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας. Ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ τῆς ἀνάσσης διαβλέπεται ἀρκούντως εὐκρινῶς ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις καὶ ἐναποτυπῶνται πικρὰ ἀλήθεια, ἦν μάτην ἐπὶ ἐξαστίαν ὄλην ἀποκρύψας ὁ πολὺς μαρκήσιος Σαλλεβουρῆς, διεσάλευσε τὴν κρατήσαν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐτησίου τοῦ λόρδου δημάρχου συμποσίου ὡς κριτηρίου τῆς ἀληθείας. Ὅντως ἡ παρατήρησις τοῦ ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ περὶ ἐνισχύσεως τῆς ἐφεδρείας, παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τῶν πραγμάτων κατάστασις εἶναι εὐάρεστος, ὑποδηλοῖ ὅτι μεθ' ὅλας τὰς ἀπανταχοῦ διατυμπανιζομένας εἰρηνικὰς προθέσεις δὲν ἐξέλιπεν ὁ φόβος τῆς διαταράξεως τῆς νῦν ἡσυχίας καὶ χρησιμοποίησεως τῶν ὑπὸ τὰς σημαίας ἀνδρόν' ἄλλως τε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν Ρωσίᾳ, συμβουλευόντες τὴν κυβερνήσιν καὶ μὴ ὑπολειθῆν τῆς Γερμανίας ἐν ταῖς εἰσακτέαις εἰς τὸν στρατὸν μεταριθμῆσει προσήγαγον ὡς ἐπιχείρημα τὴν ὡς ξίφος Δαμοκλέους ἐπὶ τῆς κε-